

VÁLKA PROTI KUBĚ, SVRŽENÍ VLÁDY V IRÁNU A ZAVRAŽDĚNÍ PATRICE LUMUMBY

USA 1947-1957

Mccarthismus - „hon na čarodějnice“- 1947-1957

Nejen dobře placení buržoazní (prokapitalističtí) „historici“, profesoři aj. odborníci, nemluvě o různých novinářích aj. publicistech, včetně některých „marxologů“ a „neokomunistů“, rádi píší a mluví o „deformacích“ „komunistického režimu“, ne-li o „zločinech komunismu“ a drží se stále falešné představy o „demokratickém“ kapitalismu. **Kapitalistické systémy jsou přitom nepravdivě líčeny jako demokracie, kdy jen prostý parlamentarismus je ztotožňován s vládou lidu.** Jak absurdní, vždyť kdo dnes může být volen? V zásadě jen bohatí nebo jejich a jimi koupení mluvčí a vykonavatelé jejich vůle. Neboť zde přeci vždy vládli a vládnou, jak jinak, než jen a jen peníze, a tedy majitelé velkých peněz.

V těchto systémech, zejména, a především **ve Spojených státech**, je téměř nemožné být socialistou, natož komunistou, neboť to představovalo a představuje žit pod neustálým tlakem a bezohlednou, tvrdou persekucí ze všech stran, včetně diktátu a psychického teroru tzv. veřejného mínění. Mínění, které je v USA velmi intenzivně zpracováváno, a to nejen masmédií. **Toto „veřejné mínění“ sehrálo velmi negativní roli právě v ideologii, propagandě a politice mccarthismu**, ve faktickém, novodobém „honu na čarodějnice“, když „bylo nepochybně jednomyslně (nebo téměř jednomyslně) a totálně zaměřeno proti komunistům a ideologii, kterou obhajovali“. A jako „**důkaz komunismu mohlo eventálně představovat schvalování rasové rovnosti, systému sociálního zabezpečení či uznání lidové Číny**“.

(Viz Toinetová Marie-France, *Hon na čarodějnice 1947-1957, McCarthismus, THEMIS, Praha 1999, s. 8.*)

Tedy i to, co patří k základním lidským právům (rasová rovnost, sociální zabezpečení), bylo ve Spojených státech zahrnuto k důkazům zločinných idejí, nebezpečného, „zločinného komunismu“.

Proto také **byli komunisté první oběti „mccarthismu“**, „honu na čarodějnice“. Po celé desetiletí budou muset milióny osob strpět prověřování své politické minulosti a desetitisíce lidí budou

muset poslouchat neustálou trýznivou litanii: „*Jste či byl jste členem komunistické strany?*“ (Tamtéž, s. 100.)

K této politické atmosféře přispívalo cílené, manipulativní formování „veřejného mínění“. Galupovy sondy prezentovaly například to, že prý „**američtí komunisté mají blíže k Moskvě než k vlastní zemi**“. Prý i přáním většiny

Přesto byla, v této prý největší „demokratické“ a „svobodné“ zemi, trvale „stavěna na pranýř“, pronásledována a obviňována ze všeho možného a zlého.

Tak **Komunistická strana USA neměla fakticky, v této, jasněji řečeno pseudo-demokracii, pravicové, buržoazní diktatuře**, nárok na existenci. Proto byla **KS USA v období mccarthismu oslabenější než dříve**, „ještě slabší, než byla před ním. Roku 1954 už měla jen 25 tisíc členů, z toho část agentů FBI. Oficiál-

„Nádherná Amerika“

(Jiná, zakrývaná a zalhávaná tvář USA - V. část - pokračování z minulého čísla)

obyvatel bylo, „**aby nemohli veřejně vystupovat** či učit na vysokých školách“. Šlo o faktický zákaz výkonu povolání z ideologických a politických důvodů. „Ve své anketě... zjistil Samuel Stouffer značně vysoký stupeň **nesnášenlivosti vůči komunistům a většinové odmítání respektovat jejich občanská práva**. Komunisté nebyli jako jiní Američané - **neměli požívat stejných základních svobod** a převážná většina obyvatelstva zastávala názor (pod vlivem intenzivní oficiální propagandy a manipulativního působení masmédií, byli zbavováni oficiálně proklamovaných lidských práv! – Z. K.), že **nesmějí pracovat ve vojenských podnicích a ve školách** – ba dokonce **ani v obchodech**“. Přitom však ze „**150 milionů Američanů bylo jen asi 70 000 členy komunistické strany**, jejich list *The Daily Worker* vycházel v nákladu 25 000 výtisků a jejich volební výsledky byli vcelku slabé...“ (Tamtéž, s. 101-102.)

Tento „zásadní obrat amerických vůdčích činitelů lze vysvětlit nástupem studené války a nutností přesvědčit veřejnost o komunistickém nebezpečí...“. Americká komunistická strana byla tedy tolerována jen v té míře, v jaké se zdánlivě stala „američtější“, a v době, kdy se dočasně těšila ze svatozáře, již si vydobyl SSSR svým bojem s nacistickým Němcem. „**Stále však zůstává malou stranou s nepatrným vlivem**, jejíž síla se nedala vůbec srovnávat se silou některých evropských komunistických stran.“ (Tamtéž, s. 102.)

ní tiskový orgán strany vycházel v nákladu 10 tisíc výtisků. Souběžné organizace více či méně zanikly.

Například družstevní pojišťovna *International Workers Order*, která roku 1946 fungovala pozoruhodně dobře, měla 185 tisíc členů a držela se linie KS, k níž měla velmi blízko ... byla během pár let vymazána z povrchu zemského. Dostala se na seznam ministra spravedlnosti, zveřejněný v roce 1948, a roku 1950 byla její zakládající listina zrušena... **A konečně byli komunisté jako organizovaná síla eliminováni z odborů.**“ (Tamtéž, s. 107.)

Vskutku demokratické a lidskoprávní jednání amerických „svobodomyslných“, „demokratických“ státních i nestátních institucí a občanů!

Ještě pro doplnění pár zajímavých, konkrétních čísel z prezentované knížky M-F. Toinetové: „**Zhruba v letech 1946–1956 dvě popravy** (Ethel a Julius Rosenbergovi). **Dvě vraždy ve vězení** (William Remington a Robert Thompson). **Tři politické vraždy** (Robert Now, Thomas Parkinson a Sthepan Thomas). Šest úmrtí (nejčastěji srdeční příhoda) po obvinění (John Brown, Mady Christians, John Garfied, Edwin Rolfe, Norman Tallentire a Harry Dexter White). **Patnáct známých sebevražd ... Nejméně 11 500 odvolání a propuštění: Federální úředníci (včetně vojáků). Zaměstnanci soukromých podniků pracujících v rámci federálních programů. Úředníci místní a na úrovni států... Nejméně 12 tisíc demisí ve federálních veřejných úřadech. Nejméně**

300 osob, figurujících na černých listinách Hollywoodu, nemůže najít zaměstnání... Stovky cizinců byly zatčeny kvůli deportování; skutečně 163 deportací. Na základě Smithova zákona bylo 145 osob zatčeno kvůli komunismu; 89 z nich bylo odsouzeno (celkem 418 let vězení

Manželé Rosenbergové před popravou

a 345 500 dolarů pokut)... **Více než stovka odborových předáků se stala obětí čistek** nebo byli odsouzeni za křivé svědectví. **FBI prověřovala 2,3 milionů federálních úředníků a 40 tisíc z nich podrobila důkladnějšímu prošetření.** Z celkového počtu 65 milionů tehdy aktivně pracujících lidí **prověřila FBI spisy 13,5 miliónu námezdních pracovníků.** **Miliony osob měly svůj spis** a vyskytovaly se **na seznamech HUAC, FBI, CIA a Pentagonu, nepočítaje v to udavače pracujících na vlastní pěst a nacházející se tedy pod dohledem** (Prameny: Brown, Cauter a Bentleyová).“ (Tamtéž, s. 158–159.)

Ad... Kongo 1960-1964

Vzhledem k rozsáhlosti textu v minulém čísle (část 4) jsem **níže předkládám informace**, nakonec nezařadil. Činím tak, pro jejich závažnost, nyní (ve třech

Patrice Lumumba

bodech).

1. Dne „17. ledna byl Lumumba se dvěma svými druhy dostrkán do letadla. Všichni tři byli připoutáni k sedadlům a po celou dobu šestihodinového letu podrobeni surovému bití... O půlstoletí později popsal představitel OSN Brian Urquhart to, co se dělo potom:

„Lumumba a jeho dva společníci byli pohmoždění a zbrocení krví. Jejich trýznitelé je pohodili v odlehklém koutě elisabetského letiště, kde je **tloukli pažbami pušek**. Potom je hodili do džípu a dovezli do opuštěné chaty v buši, kde převzal otěže belgický důstojník, kapitán Julien Gat. **Na vězně, kteří byli opět vystaveni bití, se přišla škodolibě podívat celá řada hostů** – od nechvalně proslulého ministra vnitra Godefroida Munonga a dalších ministrů... až po různé vysoce postavené Belgičany ...Jako první stanul před popravčí četou Joseph Okito, bývalý místopředseda senátu. Po něm přišel na řadu první velitel konžské národní armády Maurice Mpolo. **Patrice Lumumba, byl poslední. Mrtvoly byly vhozeny do narychlo vykopaných hrobů...** Belgičané také rozhodli o tom, že mrtvá těla musejí

jednou provždy zmizet... **Vykopali mrtvoly, rozřezali je na kousky a ty naházeli do sudu s kyselinou sírovou.** Když jim došly zásoby kyseliny, pokoušeli se zbylé ostatky spálit...“ (Kinzer, S., Bratři. John Foster Dulles, Allen Dulles a jejich tajná světová válka, Rybka Publishers 2016, s. 364-365.)

2. Jestliže Lumumbova politická vize byla velice smělá a náročná - **vybudovat nezávislý stát** na koloniální nadvládě Belgie a jejích spojenců; **nastavit spravedlivá pravidla pro těžbu svých přírodních zdrojů a nezaplést svou zemi do existující studené války**, pak jakákoli snaha o její realizaci musela nevyhnutelně narazit, vést ke střetu s Belgií a Spojenými státy.

Obě uvedené země měly **očividně důvody, aby Lumumbu a jeho nejbližší odstranily.** „**Belgie se bála**, že konžský politik zruší lukrativní koncese, na kterých dlouhá léta vydělávaly belgické společnosti... Za pozornosti obou těchto zemí stála (a nerozlučně se s ní prolínala) okolnost, že se v Kongu nalézala mimořádně bohatá naleziště nerostných surovin. Eisenhower často mluvil o tom, že Západ potřebuje přísun strategicky důležitých nerostů a uvědomoval si, že tato potřeba bude se zrychlujícím se rozvojem průmyslu čím dál naléhavější. Kongo (a zejména jeho jihovýchodní provincie Katanga) bylo neocenitelným zdrojem průmyslových diamantů a strategicky důležitých kovů, jako byla *měď, mangan, zinek, kobalt, a chrom.*“ A co je velmi podstatné, je skutečnost, že se Kongu stalo **předním světovým dodavatelem uranové rudy.** „Ačkoliv o tom skoro nikdo nevěděl, bylo to právě Kongo, odkud pocházel uran, který poháněl první americký jaderný reaktor... A bylo to opět Kongo, odkud pocházel uran **použitý k výrobě atomových bomb**, které byly svržené na japonská města Hirošima a Nagasaki.“ (Tamtéž s. 338-339.)

3. Pokud jde ještě o **zrůdnost v případech vraždy Patrice Lumumby** (jemu a své zemi dalších dvou věrných vlastenců), pak šlo opravdu nejen o **nezákonné, ale přímo zločinné, teroristické metody** (vraždění) realizované **na příkaz** (či se souhlasem) nejvyšších politických reprezentantů Spojených států, tedy státního terorismu. Šlo o metody, které patřily v praktické zahraniční politice USA v 50. a 60. letech ke zcela „normálním“ a nakonec vlastně trvalým. Neboť následně po Lumumbovi, **došlo k zavraždění Che Guevary**, k nezdařenému pokusu o **atentát na Raula Castra**, a k mnoha nezdařeným (od ledna roku 1959) **pokusům o zavraždění Fidela Castra.**

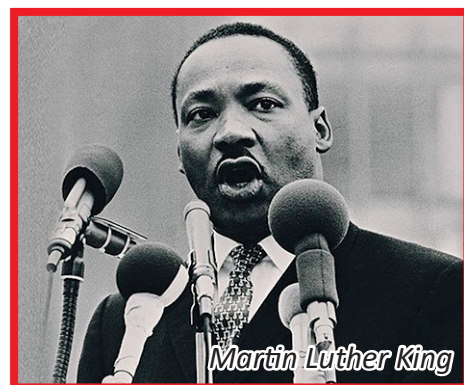
Tak senátní zpráva speciální vyšetřovací komise USA z roku 1975, o 350 stra-

Fidel Castro Ruz

nách „se vedle Fidela Castra zabývala také případy Patrice Lumumby... zavražděného v roce 1961, diktátora Rafaela Trujilla, zavražděného v roce 1961 v Dominikánské republice, prezidenta jižního Vietnamu Ngo-dinh-Diema, zavražděného v roce 1963, a generála René Schneidera, zavražděného v roce 1971 v Chile. Z pětice vysoce postavených zahraničních vůdců, zmíněných ve zprávě, přežil tedy jedině Castro.“

(Ganser D., Nezákonné války, Jak země NATO sabotují OSN. Kronika doby od Kuby po Sýrii, GRADA PUBLISHING 2017, s. 83.)

Martin Luther King

V jejich vlastní zemi (USA) pak došlo k **zavraždění Martina Luthera Kinga** (duben 1968), kdy tuto vraždu má na svědomí CIA (Advokát: Za smrtí Kinga stála CIA, Hospodářské noviny 7. 1. 2004), dokonce i prezidenta **J. F. Kennedyho** (listopad 1963) a jeho bratra – kandidáta na prezidenta – Roberta **Kennedyho** (červen 1968). Šlo i o jiné vraždy, zejména levicové, socialisticky orientovaných osobností – **R. Nowy, T. Parkinsona, S. Thomase** a válečného hrdiny, jednoho z nejpopulárnějších vůdců **KS USA Roberta Thompсона**, který byl umlácen ocelovou tyčí ve vězení. (Viz Toinetová M-F., Hon na čarodějnice 1947-1957, McCarthyismus, THEMIS, Praha 1999, s. 106.)

Komunistické předáky tedy nebylo třeba, v souladu alespoň s formálním naplňováním „lidských práv“, „poamericku“, **soudit. Stačilo jejich činnost kriminalizovat a v kriminále nechat brutálně zavraždit.**

V 70. letech pak při vojenském, fašistickém převratu v Chile, byl zavražděn demokraticky zvolený prezident **Salvador Allende** (1971). Nemluvě o **zavraždění** (oběšením bez řádného soudu, po nezákonné, vojenské agresi USA a VB) Iráckého vůdce **Saddáma Husajna** (prosinec 2006) a při válečné akci NATO (USA, Francie, Velké Británie, Itálie, Španělska a dalších) **Libyjského prezidenta Muammara Kaddáfího** (v březnu 2011).

Jak to bylo s údajnou „jadernou hrozbou“ ze strany SSSR?

Když J. F. Kennedy po svém zvolení prezidentem USA (1960) „statisticky uvažujícího McNamaru“ požádal, aby vyšetřil, **jak velká ta raketová propast (mezi SSSR a USA – Z. K.) vlastně je**, trvalo mu pouhé tři týdny, než **potvrdil, že žádná není**, a dalších několik měsíců, než zjistil, že **skutečnost se má úplně jinak. USA vlastnily zhruba 25 tisíc jaderných zbraní, Sověti 2 500. USA 1 500 těžkých bombardérů – z nich tisíc v dosahu Sovětů – a Sověti 192. USA měly pětáctýřicet mezikontinentálních balistických raket. Sověti čtyři.** (Stone, O., Kuznick, P.: *Utajené dějiny Spojených států, Temné stránky Americké historie od anexe Havaje po tažení v Iráku, Přes Brno 2015, s. 180.*)

Tak to tedy tehdy bylo s onou hrůzostrašnou, sovětskou, rudou „komunistickou hrozbou“!

Válka proti Kubě

Fidelova revoluce na Kubě – zrod osirova svobody

První leden 1959 se stal z celosvětového hlediska historicky velmi významným. Na Kubě zvítězila revoluce vedená Fidelem Castrem, která svrhla zkorumpovaný, teroristický Batistův režim, plně podporovaný Spojenými státy a zejména jeho mafiánským podsvětím, pro něj se stala Havana „zlatonosným Klondakem“.

Ostrov lidové demokracie a svobody se fakticky zbavil nekoloniální, bezohledné závislosti na Spojených státech. Jemně, leč výstižně to Fidel Castro mimo jiné vyjádřil dvěma větami ve svém projevu na Valném shromáždění OSN 26. září 1960: „**Předtím měl svět jen málo důvodů brát existenci Kuby vůbec na vědomí. Pro mnoho lidí to byl pouhý přívěšek Spojených států.**“ (Ganser D., *Nezákonné války, Jak země NATO sabotují OSN...*, s. 87.)

Proto bylo nejvyšší politickou administrativou USA, na čele s prezidentem Eisenhowerem, rozhodnuto tento režim za každou cenu, děj se, co děj, odstranit! Tak nakonec chtě nechtě znovu **obnažila tato politická reprezentace, Bílý dům i údajná „svatyně“ „lidských práv“ – Kapitol, svou skutečnou – bezohlednou, vražedně podlou a krutou „tvář“!**

Realizace Eisenhowerova plánu invaze na Kubu

Již **17. března 1960** vyslovil prezident Eisenhower souhlas s doporučením CIA a nařídil zahájit v prostředí kubánských exulantů žijících na Floridě nábor, organizování, vystrojování, výcvik, vyzbrojování i financování jednotek určených **k invazi na Kubu**. Jak Eisenhower, tak viceprezident Nixon považovali za důležité, aby existence této specifické americké armády zůstala utajena. Jejich výcvik byl proto realizován na území Guatemaly. **K invazi na Kubu, nakonec došlo o rok později, po nástupu nového prezidenta, J. F. Kennedyho** (prý „demokrata“ a „mírotvůrce“, jak byl zejména po jeho zavraždění prezentován – **přitom pod tříletým Kennedyho dohledem spustila CIA 163 velkých tajných operací po celém světě čili pouze o 7 méně, než kolik jich proběhlo za celých 7 let úřadování Eisenhowera.** (Stone, O., Kuznick, P.: *Utajené dějiny Spojených států...*, s. 188), a to **15. dubna 1961**, kdy útok byl zahájen bombardováním Kuby.

Bombardéry B-26 začaly bombardovat především letiště. Castro, který invazi velkého a „mírumilovného“ souseda již dlouho očekával, byl na ni připraven.

Zatím co se Kubánci připravovali na invazi „amíků“ a „CIA cvičila v horách Guatemaly svou armádu, probíhala ve Washingtonu kampaň před prezidentskými volbami. Republikán Dwight Eisenhower zastával úřad osm let a jeho prezidentství se chýlilo ke konci. Republikánským kandidátem byl úřadující viceprezident Richard Nixon a jeho protivníkem a vyzývatelem se stal demokratický senátor John Fitzgerald Kennedy. Ve volebním boji hrála, pochopitelně, určitou roli také kubánská otázka.

Nixon, jako aktivní člen dosavadní administrativy, byl o tajných invazních plánech informován, zatím co Kennedy o nich nevěděl zholo nic. **Přitom vystupoval vůči této problematice ještě agresivněji než Nixon a explicitně požadoval svržení Fidela Castra.**

Prohlašoval, že je třeba podporovat kubánské „bojovníky za svobodu“ a vybudovat tak frontu Castrových protivníků. USA měly „posilovat demokratické proticastrovské síly, nezávislé na Batistovi, a to jak v exilu, tak i na samotné Kubě“, protože tyto „by mohly přinášet naději na svržení Castra“. Kennedy tvrdil, že Eisenhowerova administrativa pro Castrovo odstranění neudělala dost.“ (Tamtéž, s. 80, 90, 94.)

Tak údajný „demokrat“ a dokonce „mírotvůrce“ **J. F. Kennedy, v uvedené prezidentské kampani ukázal, kdo je a co v něm je.** Jeho vyhraněný odpor k revolučnímu, národně osvobozeneckému, natož komunistickému hnutí, byl jeho bytostnou „přirozeností“. Když byl „zvolen do senátu v roce 1952, **byl liberálem studené války a vyhýbal se kritice Josepha McCarthyho**, starého rodinného přítele. Jeho mladší bratr Robert dokonce pracoval v McCarthyově personálu.“ (Stone, O., Kuznick, P.: *Utajené dějiny Spojených států, Temné stránky Americké historie...*, s. 179.)

A invaze Spojených států, která skončila velkým fiaskem, se nakonec pod jeho vedením uskutečnila, ač byl nakonec z uvedeného výsledku konsternován a nalézal se až ve stavu zuřivosti.

Konkrétně řečeno: 23. srpna **prezident Kennedy** vydal směrnicí Rady národní bezpečnosti č. 181: „**Pokyn zorganizovat povstání, po němž by následovala vojenská intervence USA.**“ V té době zesílily teroristické výpady proti Kubě (útok na pobřežní hotel z rychlého člunu, útoky na britské a kubánské nákladní lodě, otrávení dodávek cukru a řada dalších sabotáží, za kterými stály kubánské exilové organizace sídlící na Floridě. **Kennedy tedy oficiálně obnovil rozsáhlé teroristické operace za nedlouho po ukončení karibské krize a deset dní před atentátem na jeho osobu v Dallasu, schválil plán CIA na „zničení velké ropné rafinerie, skladovacích prostor, elektrárny, cukrovarů, železničních mostů, příslavných zařízení, mola a lodí.“** (Chomsky Noam, *Kdo vládne světu? Nakladatelství Karolinum, 2019, s. 133-134.*)

Uvedenou invazí v „Zátoce sviní“ se nechci podrobněji zabývat. Je to všeobecně dost známo. Co je však nutné zdůraznit, je to, že **k této agresi došlo v naprostém rozporu s Chartou OSN**, která byla navíc při svém jednání o této otázce, zcela ochromena řečnickými, naprosto živými

Konfíček Johna a Roberta Kennedyových

mi výlevy amerických diplomatů. **OSN, která byla většinově ovládána USA, tak v průběhu této invaze, opět naprosto selhala.** Co je však třeba připomenout, je to, že po fiasku v Zátocě sviní „ctihodný“ a dodnes kultovně uctíváný (pseudo) „demokrat“ **John Kennedy vyhlásil nad Kubou tvrdé ekonomické embargo,** aby potrestal její obyvatelstvo za to, že odvrátilo invazi řízenou USA, a „požádal svého bratra, Roberta Kennedyho, aby se ujal vedení mezinárodní skupiny, která dohlížela na operaci *Mangusta*, program polovojenských operací a hospodářských sabotáží, jenž byl zahájen v roce 1961. Jeho účelem bylo podniknout proti Fidelu Castrovi taková opatření, při nichž „svět ustrne hrůzou“, anebo – prostě řečeno – povedou k jeho svržení.“

Ano, Robert Kennedy byl zodpovědný za vedení teroristické války a informoval CIA, že kubánský problém má „ve vládě USA nejvyšší prioritu – všechno ostatní je podružné – nemá se šetřit časem, úsilím ani lidskými životy“, ve snaze svrhnout Castrův režim. (*Arthur M. Schlesinger: Robert Kennedy and His Times, Boston, Mariner Books, s. 480; Chomsky Noam, Kdo vládne světu? Nakladatelství Karolinum, 2019, s. 135.*)

Operace CIA a Pentagonu „Mongoose“ a „Northwoods“

Na co bych chtěl upozornit a co má všeobecný charakter a pravdivost při poznání a pochopení agresivní politiky Spojených států amerických, je skutečnost, že významnou úlohu u nich hrály a hrají **utajované a velmi podlé, brutální až šílené prostředky, používané pro dosažení svých imperiálních zájmů.**

Operace „Mongoose“

Jak jsem již uvedl, po nezdařené invazi v Zátocě sviní se prezident Kennedy nalézal ve stavu zuřivosti. Proto prý „všichni, kdo za to nesli odpovědnost, se museli poroučet. Allen Dulles, kte-

rý zastával osm let funkci ředitel CIA, byl odvolán a nahradil ho John McConé. Odejít musel také hlavní plánovač CIA... Ztroskotání invaze v Zátocě sviní však neznamenovalo konec tajné války USA proti Kubě. Naopak. Již 4. listopadu 1961 prezidentův bratr **Robert Kennedy** chtěl Cas-

tra i nadále svrhnout. Navrhl „dále vyostřit situaci na ostrově za pomoci špionáže, sabotáží a veřejných nepokojů, které budou prováděny samotnými Kubánci“. Generálmajor leteckva Edward Lansdale – odborník na vedení tajné války – cvičil ve vši tajnosti na Filipínách jednotky, určené k sabotování místního komunistického hnutí. Generál Lansdale měl tedy svrhnout Castra sabotážemi kubánského hospodářství, tedy zkomplikováním životních podmínek lidu na Kubě! Věřil, že když bude tamní život těžký, dojde k „revoluci“ a lid Castra svrhne.

„Z Kuby se vyváželo mnoho cukru a my jsme do něj přimíchávali větší množství jedů,“ vzpomínal později jeden z pracovníků CIA. Kromě toho docházelo k **sabotážím strojového vybavení,** prováděným cestou záměny mazadel – také **s pomocí jiných států NATO,** například Německa a Anglie... V prosinci 1961 vyhodila sabotážní skupina CIA do vzduchu železniční most na Kubě... Poté vypálila cukerné silo. Jiné skupiny ničily ropné rafinerie, chemičky a cukrovary...“ (*Ganser, D., Nezákonné války, Jak země NATO sabotují OSN..., s. 100-101.*)

Takže **vskutku „demokratické“, „lidskoprávní“, „mírotvorné“ - „humanistické“ jednání imperialistické citadely, bezohledně prosazující „lidská práva“** všude, doma i ve světě – Spojených států!

Bratři John Foster a Allen Dullesovi

Od „humanitárního bombardování“ a vpádu na výsostně území lidově demokratické Kubu, amerických vojenských, **po zuby ozbrojených žoldáků, sabotáže a vraždy! Vskutku „Nádherná Amerika“!**

Operace „Northwoods“

Šlo o přísně tajný plán (z 13. března 1962), podepsaný nejvyšším generálem Pentagonu, předsedou Spojeného výboru náčelníků štábů Lymanem Lemnitzerem, podřízeným přímo ministru obrany McNamarovi. Na rozdíl od výše uvedené operace „Mongoose“, nebyl dokonce uveden v život. „Podle tohoto plánu **měly být totiž vyhozeny do povětří letouny a lodě Pentagonu a provedeny teroristické útoky na území USA.** Zmíněné zločiny **měly být připsány na vrub režimu Fidela Castra.** Účelem takových útoků „pod falešnou vlajkou“ bylo šířit mezi americkým obyvatelstvem v duchu strategie stupňování napětí, strach a hrůzu. Zachvácen hněvem a rozhořčením, měl americký občan podle představ Pentagonu odsouhlasit provedení invaze na Kubu.“ (*Tamtéž, s. 103.*)

Záměr autorů této operace: **„Ve jménu antikomunismu navrhovali vojáci vedení tajné války a krvavé teroristické války proti vlastní zemi,** aby získali americkou veřejnost pro scestnou válku, kterou chtěli vést proti Kubě. Plán byl zosnován ještě prezidentem Eisenhowerem v posledních dnech jeho působení v úřadě.“

Mělo jít o realizaci teroristických útoků na vlastním území, v USA. Např. zrealizovat doma (v USA) teroristický útok, a to explodováním několika bomb s plastikou trhavinou na pečlivě vybraných místech proti kubánským uprchlíkům, kteří zde našli útočiště; nebo potopit loď s nákladem kubánských uprchlíků, směřujících na Floridu apod.

„Tyto nové plány byly vymyšleny s odkazem na proslulou explozi americké válečné lodi *Maine* v havanském přístavu, v jejímž průběhu přišlo **15. února 1898 o život 266 amerických námořníků.** Explode lodi Maine tehdy **vyústila ve španělsko-americkou válku** a konec španělské přítomnosti na Kubě.“ A přesně v tomto smyslu navrhl americký generál Lemnitzer obsah operace „Northwoods“.

Vskutku zatajované, zamlčované, nebo zalhávané **dějiny Spojených států dokazují, že jde skutečně o zemi „neomezených možností“,** ctění „lidských práv“ a „svobod“, včetně „práva“ a „svobody“ uskutečňování **bezohledných a krvavých agresí, páčání zločinů proti lidskosti.**

(Pokračování příště)

Doc. RSDr. Zdeněk Košťál, CSC.